

Arrest

nr. 349 604 van 30 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MUÑIZ ESPINOZA
Koetsiersweg 45
3210 LUBBEEK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mexicaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 16 maart 2026 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 maart 2026 met refertenummer 137516.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. GOSTEK, die loco advocaat D. MUÑIZ ESPINOZA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 25 september 2023 dient verzoekende partij een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger en dit meer bepaald op basis van haar wettelijk samenwonende partner van Belgische nationaliteit.

Op 3 mei 2024 wordt verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.2 Op 15 december 2025 wordt het verblijfsrecht van verzoekende partij beëindigd vermits de wettelijke samenwoning met de Belgische referentiepersoon wordt beëindigd (bijlage 21).

1.3 Op 15 maart 2026 wordt er ten aanzien van verzoekende partij een proces-verbaal opgesteld wegens exhibitionisme in aanwezigheid van een minderjarige.

1.4 Op 16 maart 2026 wordt aan verzoekende partij het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op dezelfde dag wordt ten aanzien van verzoekende partij besloten tot een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Gent op 15.03.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 16.03.2026 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Gent op 15.03.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van Exhibitionisme in aanwezigheid van een minderjarige jonger dan 16 jaar

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

1.5 Op 25 maart 2026 legt verzoekende partij ter griffie een verzoekschrift neer houdende een vordering tot schorsing en nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid (oud) van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 9 april 2026 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 Er werd geen synthesesamenvatting neergelegd.

De Raad doet bijgevolg uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 (oud) van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 22 mei 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, (oud) van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot schorsing betreft

Verzoekende partij is van mening dat er sprake is van noodzaak tot vorderen van een schorsing. Tijdens de duur van het inreisverbod zou zij immers het grondgebied van de Schengenzone niet kunnen betreden en daarbij zou zij zinnens zijn om in de nabije toekomst terug te keren vermits zij een leven opgebouwd zou hebben in deze zone en dit sedert 2023. Daarnaast zou zij ook in haar verdediging willen voorzien voor de haar ten laste gelegde feiten. De bestreden beslissing zou ook geen rekening hebben gehouden met het reeds voorziene vertrek van verzoekende partij op 17 maart 2026.

4. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

4.1 In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Zij zet dit middel als volgt uitéén:

“Enig middel:

Er is een schending van

- artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*
- de materiële motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*
- de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidbeginsel*
- artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens*

doordat in de beslissing d.d. 16 maart 2026 aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd op grond dat hij op heterdaad zou zijn betrapt op feiten van exhibitionisme in aanwezigheid van een minderjarige jonger dan 16 jaar,

terwijl verzoeker hiervoor geenszins strafrechtelijk werd veroordeeld,

terwijl verwerende partij zich beperkt tot een loutere, niet-geconcretiseerde verwijzing naar deze aantijgingen, zonder aan te tonen dat zijn persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, noch een individuele en zorgvuldige afweging te maken van alle relevante elementen eigen aan zijn situatie,

terwijl de bestreden beslissing correct diende gemotiveerd te zijn, zorgvuldig diende te worden genomen en het redelijkheidsbeginsel gerespecteerd diende te worden.

Toelichting:

1.

De bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod steunt in essentie op de vaststelling dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt een bedreiging te vormen voor de openbare orde, waarbij wordt verwezen naar feiten van exhibitionisme zoals vastgesteld op 15 maart 2026.

Evenwel blijft deze motivering beperkt tot een loutere verwijzing naar de kwalificatie van de feiten van 15 maart 2026 en de algemene stelling dat deze, gelet op hun maatschappelijke impact, een bedreiging voor de openbare orde zouden uitmaken, zonder concreet uiteen te zetten op welke wijze het persoonlijk gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Nochtans volgt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een dergelijke beoordeling in

concreto dient te gebeuren en dat een loutere verwijzing naar strafbare feiten op zich niet volstaat om een bedreiging voor de openbare orde aan te tonen.

Uw raad heeft in uw recent arrest nr. 337.070 d.d. 3 december 2025 expliciet het volgende aangehaald:

“In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen” terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie; zie ook Hof van Justitie 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19).

Er kunnen naar aanleiding van een strafrechtelijke veroordeling niet automatisch beperkende maatregelen worden opgelegd, zonder dat rekening wordt gehouden met het persoonlijke gedrag van degene die zich aan het strafbare feit schuldig heeft gemaakt, of met het gevaar dat hij voor de openbare orde oplevert. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Hierbij stelt het Hof van Justitie dat in het algemeen de vaststelling van een bedreiging van die aard weliswaar inhoudt dat bij de betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven, doch dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde (cf. HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau).”.

In casu is verzoeker niet veroordeeld, waardoor de verwerende partij niet kan volstaan met een abstracte verwijzing naar de feiten, terwijl nergens wordt gepreciseerd wat de concrete omstandigheden van de feiten zijn, noch wordt toegelicht waarom deze feiten, in hoofde van verzoeker, wijzen op een actuele en reële bedreiging voor de openbare orde.

De feiten worden bovendien door verzoeker betwist en zijn het voorwerp van een lopend onderzoek waarin hij nog geen mogelijkheid heeft gehad om zich te verdedigen.

Zelfs aangenomen dat de feiten van 15 maart 2026 op zich een verstoring van de maatschappelijke orde zouden kunnen inhouden, ontbreekt een analyse van het niveau van ernst in het geval van verzoeker. Er is geen motivering waarom deze specifieke feiten een “ernstige” reden vormen om hem gedurende drie jaar het Schengengebied te ontszeggen. Conform het arrest van het Hof van Justitie (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau) kan het enkele feit van voorafgaand gedrag slechts in uitzonderlijke gevallen een voldoende grond voor een bedreiging van de openbare orde vormen, en zelfs dan moet worden onderzocht of er een reële kans bestaat dat verzoeker dit gedrag in de toekomst zal herhalen. In het onderhavige geval zijn geen aanwijzingen voor herhaling van gedrag of andere persoonlijke gedragskenmerken van verzoeker aangevoerd.

De motivering blijft derhalve abstract en laat verzoeker niet toe te begrijpen waarom precies in zijn individuele situatie een inreisverbod van drie jaar gerechtvaardigd is. Er wordt waarbij geen rekening gehouden met de persoonlijke omstandigheden, maatschappelijke integratie en eerdere verblijfsrechten, terwijl de rechtspraak stelt dat de ernst van de vermeende bedreiging voor de openbare orde dient te steunen op individuele, actuele en voldoende ernstige gedragskenmerken.

Door niet concreet in te gaan op het persoonlijk gedrag van verzoeker en de specifieke omstandigheden van de zaak, schendt de verwerende partij derhalve haar motiveringsplicht.

2.

Daarnaast dient te worden benadrukt dat het inreisverbod een autonome beslissing vormt met eigen rechtsgevolgen, die verder reiken dan het loutere bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het verzoeker verhindert om gedurende een aanzienlijke periode, meer bepaald drie jaar, het Schengengrondgebied opnieuw te betreden.

Dit impliceert tevens dat de verwerende partij gehouden is om een afzonderlijke en draagkrachtige motivering te voorzien die specifiek betrekking heeft op de noodzaak, proportionaliteit en de duur van het inreisverbod.

Het blijkt niet dat de verwerende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod daadwerkelijk rekening heeft gehouden met alle relevante omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker

Verzoeker merkt op dat de motivering van het inreisverbod gedeeltelijk samenvalt met die van het bevel om het grondgebied te verlaten, zonder dat bijkomende concrete elementen worden aangevoerd die een dergelijk langdurig verbod rechtvaardigen. Er is geen afweging gemaakt van verzoekers persoonlijke situatie, zoals zijn eerdere wettelijk verblijfsrecht in België in het kader van gezinshereniging, zijn maatschappelijke integratie, zijn legitieme intentie om vrijwillig terug te keren naar zijn land van herkomst en de reeds getroffen voorbereidingen daartoe. Het ontbreken van een dergelijke individuele beoordeling schendt de zorgvuldigheidsplicht, omdat de verwerende partij voorbijgaat aan relevante feiten die direct van invloed zijn op de proportionaliteit en billijkheid van de maatregel.

De opgelegde maatregel is in dit licht dan ook kennelijk onevenredig. Het inreisverbod beperkt niet slechts tijdelijk het verblijf van verzoeker, maar belemmert hem aanzienlijk in zijn recht op een toekomstperspectief in Europa en zijn mogelijkheden tot legaal terugkeren. Gezien de ernst van deze gevolgen en het feit dat verzoeker geen strafrechtelijke veroordeling heeft, had een zorgvuldige administratie moeten aantonen waarom deze specifieke, ingrijpende maatregel noodzakelijk is en waarom een kortere of minder beperkende oplossing niet volstaat. Door dit na te laten, is de beslissing zowel onzorgvuldig als disproportioneel.

3.

Bovendien is ook artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens geschonden. Het recht op eerbiediging van het privéleven omvat immers ook het recht om sociale relaties en een opgebouwd leven verder te zetten. Door zonder enige individuele afweging een inreisverbod van drie jaar op te leggen, wordt op disproportionele wijze ingegrepen in het privéleven van verzoeker, die zich in België heeft gevestigd, hier gewerkt heeft en er een sociaal netwerk heeft opgebouwd.

De beslissing houdt geen rekening met deze concrete elementen en faalt aldus in het maken van een billijke belangenafweging, zoals vereist onder artikel 8 EVRM.

4.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing berust op een ontoereikende en gebrekkige motivering en dat niet wordt aangetoond dat verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde die de oplegging van een inreisverbod verantwoordt.

Gelet op het bovenstaande is het duidelijk dat de bestreden beslissing onzorgvuldig, onredelijk en ongemotiveerd is.

De verwerende partij is aldus tekortgeschoten in haar verplichting om de beslissing zorgvuldig voor te bereiden en afdoende te motiveren. Verzoeker vraagt daarom dat de beslissing betreffende her inreisverbod geschorst en vervolgens vernietigd wordt."

4.2 Verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wat betekent dat zij eveneens de uitdrukkelijke motiveringsplicht geschonden acht alhoewel zij op dit vlak eigenlijk geen elementen opwerpt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

4.3 Vermits verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk op de korrel neemt, voert zij in realiteit de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van deze materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

4.4 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.5 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

4.6 Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

4.7 De bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies), wordt door verwerende partij genomen op basis van artikel 74/11, tweede lid, 1° van opnieuw de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt dat:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. [...]

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

Verzoekende partij betwist niet de vaststelling dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan in het voorafgaande terugkeerbesluit van dezelfde datum. Aldus weerlegt zij de motivering niet dat er wel degelijk een grondslag bestaat om haar een inreisverbod op te leggen en dat verwerende partij zelfs ertoe gehouden is een dergelijk bevel op te leggen. Zij voert evenmin aan dat er in haar situatie humanitaire redenen zouden spelen die maakten dat verwerende partij zich had moeten onthouden van het opleggen van een inreisverbod.

4.8 Het bestreden inreisverbod steunt blijkens de beslissing zelf op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, situatie waarin het bewijs van een bedreiging voor de openbare orde niet moet worden geleverd. Het betoog van verzoekende partij is hieromtrent bijgevolg niet dienstig.

4.9 Verwerende partij is immers overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet in principe reeds verplicht om een inreisverbod op te leggen. Dat er een algemene verplichting is om een inreisverbod op te leggen, blijkt tevens uit het bepaalde in artikel 74/11, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dat voorziet dat de gemachtigde zich "kan" onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. De gemachtigde heeft dus wel "de mogelijkheid" om in individuele gevallen en om humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen, doch dit doet geen afbreuk aan de algemene regel dat een inreisverbod moet worden opgelegd. Het is dan ook niet de algemene regel (het opleggen van het inreisverbod) maar de uitzondering (geen inreisverbod opleggen) die noopt tot een specifieke motivering. De beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) is dan ook op pertinente en draagkrachtige wijze gemotiveerd door de loutere vaststelling dat het inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing waarbij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of de vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Aangezien het buiten elke betwisting staat dat het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing die geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toestaat en gelet op de verplichting om in die omstandigheden een inreisverbod op te leggen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) reeds op draagkrachtige en pertinente wijze is gemotiveerd door de loutere toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

4.10 De opgeworpen problemen inzake de openbare orde en dan meer de betrokkenheid bij de feiten van exhibitionisme in het bijzijn van een minderjarige kunnen echter wel in alle redelijkheid meegenomen worden bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod op drie jaar. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod immers te worden bepaald rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval. In dit verband wordt in de parlementaire voorbereiding benadrukt: *"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert."* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Het bestuur heeft dus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het is niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk dat verwerende partij rekening houdt met de feiten waar verzoekende partij voor gekend is. Evenmin toont verzoekende partij aan dat het kennelijk onredelijk was van verwerende partij om op basis van de in dit verband actueel gekend zijnde gegevens te oordelen dat zij door haar gedrag kan worden geacht de openbare orde *"te kunnen schaden"*.

4.11 De persoonlijke overtuiging van verzoekende partij dat zij nog niet veroordeeld is, is eveneens onvoldoende om te besluiten tot een schending van de wettelijke bepalingen ter zake.

Dit komt er daarenboven op neer dat verzoekende partij de Raad tracht uit te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Nochtans is, zoals reeds aangehaald, de Raad enkel bevoegd om een wettigheidstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen. Het is niet de bedoeling dat de Raad zich uitspreekt over de raadzaamheid van de genomen beslissing welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Evenmin is het de bedoeling dat de beoordeling van de Raad in de plaats zou komen van de beoordeling van de administratieve overheid wanneer zoals in dit geval een toelaatbare, gepaste en niet onredelijke beoordeling van de feiten gemaakt werd door verwerende partij.

Nog volledig ten overvloede merkt de Raad op dat het vermoeden van onschuld niet verhindert dat verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten zelfs wanneer die (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

4.12 Zowel voor het in deze procedure bestreden inreisverbod als voor het bevel om het grondgebied te verlaten is telkens een concrete en pertinente motivering voorzien. Het loutere gegeven dat overwegingen die in het bestreden inreisverbod zijn opgenomen ook kunnen worden teruggevonden in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, of nog dat zoals verzoekende partij betoogt de motivering van het inreisverbod grotendeels is overgenomen uit dit bevel om het grondgebied te verlaten, doet hier ook niet anders over denken. Dit maakt niet per definitie dat het inreisverbod, of de duur hiervan, niet afdoende is gemotiveerd. In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat in de motivering van (de duur van) het inreisverbod concreet

wordt ingegaan op de specifieke omstandigheden die de situatie van verzoekende partij kenmerken en dat de motieven haar toelaten om de voor haar ter beschikking staande rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

4.13 Er werd reeds vastgesteld dat het bestreden inreisverbod wel degelijk een afzonderlijke motivering bevat waarom werd geopteerd voor een duurtijd van drie jaar. Hiervoor wordt verwezen naar de voorgaande bespreking. In tegenstelling tot wat verzoekende partij tracht voor te houden, heeft verwerende partij de duur van het inreisverbod bepaald rekening houdend met de specifieke omstandigheden die haar situatie kenmerken, met name de feiten waar zij voor gekend is, de vaststelling dat zij niet heeft getwijfeld illegaal in het land te verblijven en verzoekers verklaringen geen minderjarige kinderen in België te hebben en evenmin medische problemen.

4.14 Verzoekende partij maakt aldus niet concreet aannemelijk dat – bij het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de duur ervan – geen voldoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval of enige specifieke omstandigheid die het bestuur gekend diende te zijn ten onrechte niet in rekening werd gebracht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met haar uiteenzetting niet aantoonde dat verwerende partij, wat de gegeven motivering van (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Zij toont evenmin met concrete argumenten aan dat verwerende partij, op basis van de haar gekend zijnde gegevens, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

4.15 Verzoekende partij brengt geen elementen bij die ertoe zouden kunnen brengen vast te stellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ondenkbaar is dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan

Een schending van dit wetsartikel of van de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aangetoond.

4.16 Verzoekende partij voert in haar vordering tot schorsing aan dat zij haar verdediging wenst waar te nemen voor de haar ten laste gelegde feiten en dat zij in die zin voornemens is om terug te keren naar België.

Het recht van verdediging geeft echter niet zonder meer het recht om zelf te beslissen hoe betrokkene zijn of haar verdediging moet worden geregeld. Het gegeven dat niet vrij kan worden gekozen uit een van de alternatieven in dit verband — zelf verweer voeren of zich laten verdedigen — impliceert niet automatisch dat de rechten van verdediging worden miskend. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partij zich laat bijstaan door een raadsman. Uit niets blijkt dat deze de verdediging van de verzoekende partij in de stafprocedure niet naar behoren kan uitvoeren.

4.17 Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie. Verzoekende partij dient in de eerste plaats concreet aannemelijk te maken dat haar beweerde privéleven daadwerkelijk onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. In het kader van de huidige procedure brengt verzoekende partij geen stukken voor die dit bewijzen. Met haar vaag betoog toont verzoekende partij niet aan dat het door haar opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd.

Voor het overige voert verzoekende partij op dit vlak geen bijzonderheden aan. Een schending van artikel 8 van het EVRM ligt dan ook niet voor.

4.18 Een schending van opgeworpen bepalingen en beginselen blijkt niet.

Het middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit

van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	A. DE WILDE
---------------------	-------------